

Arbejdsmarkedsstyrelsen
Holmens Kanal 20
1016 København K

Den 31. august 2005

Arbejdsmarkedsstyrelsen har i høring af 1. juli 2005 fremlagt udkast til ændring i bekendtgørelse om en aktiv beskæftigelsesindsats som følge af udvidelse af rimelighedskravet til offentlige virksomheder for Beskæftigelsesrådet.

DA har følgende bemærkninger:

Det er DA's vurdering, at det er positivt, at der med de foreslåede ændringer i bekendtgørelsen om en udvidelse af rimelighedskravet skabes en større ligestilling mellem den offentlige og den private sektor i forhold til vilkårene for løntilskud og virksomhedspraktik.

Det er vores opfattelse, at løntilskudsordningen bør være enkel og ukompliceret at administrere, og på den baggrund kan vi ikke støtte forslaget om at vælge en anden afgrænsning end P-nummeret (de foreslåede undtagelsesbestemmelser i § 93, stk. 2, 2. punktum og stk. 3 og tilsvarende i § 115 og 121). Indførelsen af sådanne undtagelsesregler vil gøre reglerne mere komplicerede for virksomhederne. Det forholder sig allerede sådan, at hver enkelt løntilskudsplads eller virksomhedspraktikplads skal vurderes i forhold til, om den i forhold til den enkelte opfylder sit formål om oplæring og optræning. Dette bør kunne garantere, at der ikke samles for mange aktiverede i en enhed, der kan gå ud over kvaliteten, jf. de betragtninger som gøres i det fremsendte notatet side 2 under overskriften "særligt for rimelighedskravet".

Såfremt de foreslåede undtagelsesbestemmelser alligevel ønskes gennemført er det vigtigt, at den anden afgrænsning sker ud fra saglige og dokumenterbare kriterier, og at der sker den samme afgrænsning i både rimeligheds og merbeskæftigelseskravet.

LO har følgende bemærkninger:

Generelle bemærkninger

LO er tilfreds med, at Rigsrevisionens kritik af AF's og AMS's administration af løntilskudsordningen følges op med konkrete ændringer i Aktivbekendtgørelsen.

Hermed sker der en harmonisering af maximumsgrænserne for antallet af ansatte med tilskud eller i virksomhedspraktik mellem det private og det offentlige arbejdsmarked.

LO finder, at den foreslåede anvendelse af P-numre – med de angivne problemer og løsninger – er et udmærket redskab til at definere såvel rimelighedskravet som merbe-skæftigelseskravet.

LO finder imidlertid, at betingelsen om et rimeligt forhold mellem ordinært ansatte og aktiverede personer også gælder for aktivering i særligt tilrettelagte projekter.

LO finder endvidere, at definitionen på grundtallet af ansatte på den enkelte arbejdsplads 0-5 bør revideres til 0-10. Der er intet, der taler for, at små arbejdspladser (dvs. dem med 0-50 ordinært ansatte) har bedre forudsætninger end store virksomheder for at beskæftige aktiverede. Derfor foreslår vi, at en generel regel for rimelighedskravet gældende for alle virksomheder bør være med et grundtal på 0-10.

Det gælder på det private som på det offentlige arbejdsmarked, at udgangspunktet for et aktiveringsforløb altid må være den lediges jobplan og det heri opridsede beskæftigelses- eller uddannelsesmål. På samme vis må selve aktiveringsforløbet altid være målrettet den lediges behov for opkvalificering mv. Som det fremgik af Rigsrevisionens kritik, kan der derfor ikke tages særligt hensyn til, at nogle offentlige arbejdspladser ikke kan fungere uden et antal tilskudsansatte og virksomhedspraktikanter, der overstiger lovens maximale antal.

Som Styrelsen selv skriver i sit notat om P-numre på s. 2: "Hvis der er for mange aktiverede samlet i én enhed, kan det gå ud over kvaliteten i aktiveringen", hvortil vi kan tilføje, at for mange aktiverede opleves sådanne forløb ofte også negativt.

Formålet med at opstille maksimumsgrænser for rimelighedskravet må også være at skabe et incitament til at få reguleret placeringen af tilskudsjob og virksomhedspraktikker, så der ikke sker en overbelastning af særlige fagområder/arbejdspladser.

I den forbindelse vil vi også gøre opmærksom på, at virksomhederne jo ikke kun beskæftiger aktiverede ledige, men også personer med nedsat arbejdsevne i fleksjob, skånejob mv. Specielt den offentlige sektor oplever, at det ofte er en stor belastning for de allerede ansatte – bl.a. grundet manglende lokalaftaler - at få overblik over de mange forskellige ordninger, samt hvad de hver især kræver af hensyn, opkvalificering, støtte mv.

Hvis rimelighedskravet skal modvirke misbrug af tilskudsordningerne, skal opgørelsen endvidere foregå i "fuldtidsansatte".

Kravet om det "rimelige forhold" mellem ordinært ansatte og ansatte med tilskud er ikke tilstrækkeligt til at sikre en balance, sådan som Rigsrevisionen stiller krav om, når opgørelsen af de ordinært ansatte foregår ved, at alle tæller for én "uanset arbejdstidens længde". Ansatte, som arbejder få timer pr. uge, vil også tælle for én. Dette giver ikke et reelt billede af, om der er tilstrækkeligt personale til at modtage og opkvalificere ledige og dermed om løntilskudsjobbet overhovedet lever op til formålet, sådan som Rigsrevisionen påpeger.

LO finder endvidere, at der bør ske en ligestilling af det private og offentlige område, således at der ikke laves en særlig undtagelsesmulighed for det offentlige område.

Ovenstående problemer vil ikke kunne løses ved det foreslåede krav om dokumentation for, at virksomheden magter opgaven med at sikre, at den aktiverede får det nødvendige faglige, sociale eller sproglige udbytte af forløbet.

For det første forudsætter vi, at det må være svært for virksomhederne at fremskaffe en sådan dokumentation – og selvom det planlagte aktiveringsforløb måtte se fornuftigt ud på papiret, er

dokumentet jo ingen garanti for, at forløbet i praksis vil følge planen og holde de lovede kvalitetsstandarder.

For det andet vurderer vi ikke - med Rigsrevisionens kritik i baghovedet og med tanke på alle de mange opgaver, der skal løses af de nye jobcentre - at beskæftigelsesmyndighederne vil kunne afsætte tilstrækkeligt med ressourcer til at vurdere en sådan dokumentation. Det gælder hverken den forudgående kvalitetssikring gennem opfølgning på uklarheder og krav om uddybninger i dokumentet osv. eller den løbende opfølgning på, om aktiveringen forløber som planlagt.

Som alternativ til den foreslåede undtagelsesmulighed foreslås:

Hvis den offentlige sektors "bagstopperfunktion" ønskes opretholdt, bør det ske gennem oprettelse af særlige aftalte områder, hvor forløb med virksomhedspraktik, uddannelse og tilskudsjob kombineres i målrettede tilbud tilpasset job- eller uddannelsesønsker hos ledige. Sådanne tilbud med tilknyttede korterevarende tilskudsforløb kan formuleres og etableres gennem aftaler med de faglige organisationer for særligt udvalgte arbejdspladser. Dermed får man både en mere synlig, men også mere reel "bagstopperfunktion" end den nuværende mere uoverskuelige situation.

På samme måde kunne der laves aftaler med de faglige organisationer for konkrete arbejdspladser om et beredskab i form af særlige kombinationsforløb med indbygget tilskudsansættelse på offentlige arbejdspladser for ledige, hvis jobønsker ligger på det private arbejdsmarked, men som ikke umiddelbart kan finde et tilskudsjob her. Målet er her et tilskudsjob (og selvfølgelig et ordinært job) på en privat virksomhed, men i ventetiden kan den ledige blive opkvalificeret inde for beslægtede offentlige arbejdsområder.

Kommentarer til de konkrete forslag til ændringer i Aktivbekendtgørelsen

§ 93:

Maksimalt skal understreges i stedet for må.

Stk. 1:

1) Ændres til "1 person for hver 10 ordinært ansatte".

Stk. 3:

Slettes.

§ 121:

I den tidligere udsendte instruks i forbindelse med løntilskudsjob er det angivet, at en repræsentant for de ansatte skal underskrive på blanketten ift enighed. Medarbejderne på virksomheden skal være hørt om løntilskudsansættelsen - om de er positive over for at medvirke til formålet med ansættelsen, og om de er enige i, at betingelserne om merbeskæftigelse og et rimeligt forhold mellem ansatte med og uden støtte er opfyldt. En repræsentant for de ansatte skal skrive under på, om disse betingelser er opfyldt.

I paragraffen er det kun angivet, at "det skal fremgå, om der er enighed mellem arbejdsgiveren og de ansatte herom". Det bør skrives ind i bekendtgørelsen, at en repræsentant for ansatte skal skrive under herpå.

Det samme bør indskrives i § 119 stk. 2 og § 120 stk. 2.

§ 122:

Se kommentarer til § 93.

KL samt København og Frederiksberg kommuner har følgende bemærkninger:

KL har endnu ikke haft mulighed for at behandle sagen politisk. Besvarelsen sker derfor med forbehold for den politiske drøftelse i KL, som finder sted den 9. september. Københavns og Frederiksberg kommuner har tilsluttet sig KL's besvarelse.

KL er grundlæggende enig i, at det er vigtigt at styrke anvendelsen af løntilskud som redskab til opkvalificering af de ledige. KL er enig med Arbejdsmarkedsstyrelsen i, at den foreslåede udvidelse af rimelighedskravet indebærer en risiko for en nedgang i antallet af offentlige løntilskudspladser. Det vil særligt få betydning for kommunernes muligheder for at opfylde deres årlige kvote af løntilskudspladser, som skal stilles til rådighed for AF.

Forslaget bør derfor efter KL's opfattelse følges op af en afskaffelse af kommunernes forpligtelser til at opfylde en bestemt kvote løntilskudspladser. Forslaget understreger det uhensigtsmæssige i en kvote, der i forvejen maksimalt har været udnyttet op til 50 %. En afskaffelse af kvoterne vil i øvrigt ligge i naturlig forlængelse af, at kommunerne og AF skal samarbejde om indsatsen i de nye jobcentre pr. 1. januar 2007.

KL finder, at det er fornuftigt med en ordning, der giver mulighed for at dispensere fra rimelighedskravet i tilfælde, hvor løntilskuds- eller virksomhedspraktikpladsen kan give den ledige et fagligt, socialt eller sprogligt udbytte af opholdet, selvom rimelighedskravet ikke er opfyldt.

Det vil dog være væsentligt, at dispensationsordningen administreres så enkelt som muligt, så administrative procedurer ikke bliver en hindring for at anvende ordningen. KL vil derfor foreslå, at det i bekendtgørelsen præciseres, at det er tilstrækkeligt med en enkel dokumentation for, at virksomheden og de ansatte er enige om at dispensere fra rimelighedskravet.

DSI har følgende bemærkninger:

DSI mener som udgangspunkt, at den offentlige sektor har en særlig forpligtelse til at arbejde for, at arbejdsmarkedet bliver så rummeligt som muligt, hvilket udvidelsen af rimelighedskravet står i direkte modstrid til.

DSI er bekymret for, at udvidelsen af rimelighedskravet til også at gælde offentlige virksomheder vil medføre, at personer med nedsat funktionsevne alt andet lige får mindre mulighed for at gøre brug af deres restarbejdsevne til gavn for dem selv og samfundet som helhed.

DSI ønsker at understrege, at førtidspensionister med løntilskud *ikke* er en del af aktiveringsstyrken og som følge deraf selvfølgelig bør være undtaget af rimelighedskravet.

DSI står til enhver tid til rådighed for en uddybning af ovenstående.

Med venlig hilsen

Ninna Würtzen